אורי אבנרי מדווח על שיחותיו עם נציגי הפל"ן באירופ

אלג'יריה

למרות מרפתי־העינויים, למרות ההוצאות להורג, למרות "פעולות התגמול" ההמוניות המאבק נמשך.
כאדם, איך אוכל שלא לחוש אהדה בלבי לעם כזה?

★ ★ ★

אלג'יריה — המעצמה הערבית העיקרי

כ **ישראלי, איני** מסתפק ברגש כלל־אנושי זה. חייב אני לשאול את עצמי שאלה קר חסרת סנטימנטים: מה דורשת טובת ישראל?

אלג'יריה החופשית תקום — אם נרצה בכך, ואם לא. אם נעזור לה, ואם נעזור לאויבי במאה העשרים, לא היתה עוד מלחמת־שיחרור אמיתית אחת שלא השיגה את מטרת מלחמת־השיחרור העברית היתה רק אחת מיני רבות. ברגע שחלק — ואפילו חלק קטן מבני עם מדוכא מוכן למות למען החופש, שוב אין מעצור בפניו. הניצחון יכול להשתנו הוא יכול לעלות בנחלי דם. אך התוצאה הסופית אינה מוטלת בספק אף לרגע.

המיכשולים בפני חרות אלג'יריה עודם אדירים. כמיליון "צרפתים" (למעשה תערו של צרפתים, איטלקים, קורסיקאים, ספרדים ובני חצי תריסר עמים אירופיים אחרים) ח

קוראת

לישראל

ה **קול בטלפון** דיבר במיבטא שלא עמדתי על טיבו. היה ברור לי שאינו איטלקי.

"אדוני הוא מסיה אבנרי?" שאל.

"כן. עם מי אני מדבר?"

הקול לא ענה על השאלה. "האוכל לדבר עם אדוני בעוד שעה?"

משהו אמר לי שזה רציני. אולי צורת הדבור, שהזכירה ימים עברו. עניתי בחיוב, ובן־שיחי הציע בית־קפה קטן בלב פירנצה, לא הרחק מפאלאצו ואקיו.

הספקתי לשבת, להזמין קאמפארי ולעלעל בגליון פראנס־סואר, שהודיע על הפעולות האחרונות נגד חותמי מינשר ה־121, כאשר התישב לידי גבר שנראה כצרפתי. הוא הציג את עצמו בשם ז'אן.

הוא ניגש ישר לעניין. "אני איש הפל"ן**," קבע בפשטות. "כמה חברים שלי היו רוצים להיפגש אתך בסוף־השבוע. איפה תהיה?"

השבתי שבתום ועידת־פירנצה אני עומד לטוס לצרפת, וכי אוכל להמריא לשם מרומא או ממילאנו. קבענו פגישה במילאנו.

★ ★ ★

מאצ"ל עד פל"ן

ש **עה שהרכבת** חצתה את הרי טוסקאנה וירדה לעמק הפו, היתה לי שהות מספקת להגדיר לעצמי מחדש את יחסי אל מלחמת־השיחרור האלג'ירית.

מסביבי התנהלו חציר־תריסר שיחות באיטלקית ערה. לנגד עיני התחלף הנוף של המגף האיטלקי — הנוף הים־תיכוני האופייני, שהוא כמעט שחה בארץ־ישראל, בקפריסין, בכריתים, בספרד ובאלג'יריה — עם הנוף של לומבארדיה, שהוא נוף אירופי. כמעט ולא ראיתי את המצודות הנהדרות שלאורך הדרך, את מגדלי הכנסיות, את האיברים בשדות. חשבתי על המאבק המתנהל מעבר לים — אחד המאבקים האכזריים ביותר והממושכים ביותר של דורנו.

כאדם, לבי עם כל לוחם־שיחרור. כשהצטרפתי לארגון־הצבאי־הלאומי, בעודי ילד בן 14, לא עשיתי זאת רק כנער עברי שנדבק בשאיפת־העצמאות לעמו. האמנתי בעקרון שכל אדם זכאי לחרות בארצו, תהיה כאשר תהיה. הושפעתי על־ידי דוגמתו המהיבה של שלמה בן־יוסף, שעלה לגרדום כששירה על שפתיו. אך הושפעתי גם על ידי עשרות לוחמי־שיחרור שקראתי עליהם בספרים — אירים ואיטלקים, פולנים ואמריקאים.

מאז תמהתי לא פעם לנוכח עמדתם המוזרה של אנשי אצ"ל ולח"י לשעבר, שחירפו את נפשם כדי להרוג את מק־מייקל, לגרש את הכלניות ולפוצץ את מרתפי־העינויים של הבולשת הבריטית בארץ־ישראל — והתומ־כים במק־מייקלים, בצנחנים ובמרתפי־עינויים בארצות אחרות. אדם שהקדיש את חייו לגירוש כובש זר מארצו — כיצד מסוגל הוא לעזור לכובש רצחני המדכא עם אחר?

כאשר אני שומע על דיכוי לאומי בארץ אחרת, לבי נמשך מאליו אל המדוכא. בן הכט אמר בשעתו שבכל פעם שנהרגים חיילים בריטיים בידי לוחמים עבריים בארץ ישראל, הרי זה חג בלבו. קשה לחגוג כאשר גוסס אדם, יהיה כאשר יהיה. אך בכל פעם שאדם מדוכא מחרף את נפשו כדי לשחרר את עמו, הריני באמת מרגיש הרגשת חג בלבי. הייתי בז לעצמי, לולא הייתי מסוגל להרגיש חרדת־קודש בפני תופעה זו של גדולה אנושית.

לפני שש שנים אמרו המדכאים כי "אין אומה אלג'ירית בנמצא". הם אמרו: "למא־רוקו יש עבר. לתוניס יש עבר. אך מעולם לא היתה קיימת אלג'יריה. אין תודעה לאומית אלג'ירית. אין תרבות אלג'ירית. אומה שאינה קיימת, איך היא יכולה לתבוע עצמאות לעצמה?"

והנה עברו שש שנים — והאומה האל־ג'ירית קיימת. היא נולדה תוך כדי מל־חמה; המלחמה עיצבה אותה ונטעה בה גאוה לאומית. מאות אלפים — כנראה כ־700 אלף — מבניה ומבנותיה נספו: מי בקרב, מי במרתפי־עינויים, מי בשחיטות המוניות, מי במחנות־ריכוז. עשרות פעמים הודיע הצבא הצרפתי כי המרד האלג'ירי חוסל סופית. ובכל פעם התפרצה השלהבת בלהט כפול ומכופל.

• כדי להגן על שליחי הפל"ן, שונו כמה פרטים בכתבה זו.

•• פל"ן — ראשי־התיבות (בצרפתית) של השם "חזית השיחרור הלאומי", הארגון הפוליטי של לוחמי־השיחרור האלג'יריים.

באלג'יריה. מספר זה אינו מקיף רק בעלי אחוזות גדולות, המנצלים את עבודת האלג'יר אלא גם איכרים קטנים, המעבדים את אדמתם ביגיע כפיהם, חנוונים ופרולטריון עירוני מה יהיה גורלם? כיצד ימצאו את מקומם במדינה ערבית?

מיכשול אחר הוא הנפט של אל־צחרה. חברות הנפט משלמות כיום סכומים אדיר למורדי אלג'יריה, ככופר חשאי תמורת אי־פגיעה בצינורותיהן. אך הן לא ישלימו לי קרב עם מישטר המסכן את השקעותיהן.

חרף כל אלה, אלג'יריה החופשית תקום. מבחינת השטח ומספר האוכלוסין, תהיה אח הגדולות במדינות ערב. מבחינת הכוח הממשי, תאפיל על כל מדינה ערבית אחרת, כול רע"ם. בראשה יעמדו מנהיגים שחושלו בשנים ארוכות של קרב ממשי, מפקדים שהנחי לבדם תבוסה צבאית לצבא הגדול ביותר במערב אירופה.

אלג'יריה החופשית תהיה מעצמה בעולם הערבי — אולי המעצמה החזקה ביותר. כב עתה מדובר בגלוי על איחוד אלג'יריה עם תוניס. ז'אן אמרוש, ההוגה האלג'ירי שהשת בתעידת־פירנצה (שהוא המתווך העיקרי בין הפל"ן, בורג'יבה ודה־גול) הציע להקים לאל ממשלה אלג'ירית־תוניסית מאוחדת, שתצטרף לחבר־העמים הצרפתי. הצעתו לא נתקב

בני הברית צרפתים אלג'יריים, המוחים נגד מדיניות דה־גול והתובעים את המשך מלחמת אלג'יריה, מניפים את "הצלב הקלטי", המורכב מצלב ועיגול. הסמל, המופיע

על הקירות ובבתי־השימוש הציבוריים בצרפת, הוא סימן־ההי של התנועה הפאשיסטית והאנטישמית, המטיפה לשינאה לערב וליהודים. האם אלה בני־הברית שישראל מוכנה להשליך יהבה עליה